

ZUS

door

Davy Leers

OPGELET !

Dit stuk is auteursrechtelijk beschermd bij ALMO bvba. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet, ... zonder schriftelijke toestemming.

Wanneer je beslist om het theaterstuk te spelen, kan je eenvoudig via [dit formulier](#) een **aanvraag tot opvoering** doen en de nodige **toneelteksten aankopen**.

Het **minimumaantal** te bestellen toneelteksten is gelijk aan de minimumbezetting + 1 exemplaar voor de regisseur. Wanneer dat aantal meer dan 10 is, is het minimum gewoon 10. Uiteraard kan je zoveel toneelteksten bestellen als je wilt.

Goed om weten: toneelgezelschappen die aangesloten zijn bij OPENDOEK krijgen **15% korting!**

Opgelet: als je van een auteur rechtstreeks een digitale tekst hebt ontvangen, is het niet de bedoeling deze tekst zelf te printen en te gebruiken. Dit is bedoeld als **zichtzending**.

! Vergeet geen aangifte te doen van je opvoeringen bij [SABAM](#) of [OPENDOEK](#) !

AUTEURSBUREAU ALMO BVBA

Jan van Rijswijcklaan 282, B-2020 Antwerpen

Telefoon: +32-(0)3/260 68 10

Fax: +32-(0)3/216 95 32

Aanvraag tot opvoering: <https://www.almo.be/theater>

Meer info te verkrijgen via info@almo.be

PERSONAGES (6D, 3H)

VEERLE, de moeder

BRAM, de vader

ROOS, de dochter met mentale ziekte

AMÉLIE, haar zus

BELI, de vriend van Amélie

QUINTEN: vriend van Roos

NELE, de zus van Veerle

+ eventuele pianiste

De 2 zussen, Roos en Amélie, worden elk door 2 personen gespeeld. Op jonge leeftijd en op oudere leeftijd. De muziek in dit stuk kan breekbaar neergezet worden door een pianiste.

Korte inhoud

Roos en Amélie zijn tweelingzussen. Van bij de geboorte zijn beiden onafscheidelijk. Roos heeft in tegenstelling tot Amélie te kampen met een lichte mentale beperking. Ze heeft vooral last met praten en emoties tonen. Hun moeder raakt aan de antidepressiva en Bram geraakt stilaan aan de drank.

Roos belandt op jonge leeftijd in een gesloten instelling waar ze verzorgd wordt. Op latere leeftijd wordt ze uit de instelling ontslagen en neemt ze weerom haar intrek bij haar ouders die de verloren tijd met haar willen inhalen. Oude wonden worden stilaan open geschraapt, gewoonten herhaald. Er zijn herinneringen die een plaats moeten krijgen. Er is een spel van verwijt, spijt, troost, hoop, geluk en de onvoorwaardelijke liefde. Zusterliefde.

DECOR

Vrij in te vullen naar eigen fantasiebeeld.

Muziek: Yiruma – River flows in you

Het theaterstuk start met fysiek theater. De jonge meisjes spelen spelletjes, dansen en rennen achter elkaar aan. Het is belangrijk dat de liefde tussen de tweeling wordt aangetoond.

Op het podium zien we Veerle op een balk zitten. Na het muzikale gedeelte gaat de focus over naar Veerle. De tweeling gaat in freeze.

VEERLE: Een tweeling. Het was te verwachten. Het regende die dag. Pijpenstelen. Hondenweer zoals ze zeggen. De weeën waren niet uit te houden. ‘Mevrouw, we brengen u naar het OK.’ Ik zag de TL-lampen boven mijn hoofd voorbij flitsen. Steeds sneller. Terwijl de ondraaglijke pijn juist minderde. De naald die ze in mijn rug geboord hadden, begon stilaan te werken. ‘Waar is mijn man?’, vroeg ik. ‘Hij is onderweg’, antwoordde de verpleegster. Toen wist ik al dat hij er nooit zou geraken, niet in dit regenweer dat altijd oneindige files oplevert. We kwamen aan in het OK, klaar om opengereten te worden. Keizersnede. Net als mijn moeder toen ze mij en Nele kreeg. Ik voelde niets meer. Geen pijn meer, geen beweging meer in mijn buik. Het gevoel van zwanger te zijn, leek verdwenen te zijn als sneeuw voor de zon. En toen liep het mis. ‘Interne bloeding, tamponneren’, hoorde ik de chirurg zeggen. Ik kreeg stilaan meer moeite met ademen. Plots hoorde ik het geschrei van een baby en hapte ik naar adem terug. Het was Amélie. Dat is dat blonde meisje. Is ze niet mooi? Ik denk dat iedereen op de gang haar wel gehoord had. Het geluid van de regen leek plots mijlenver weg. Ik was opgelucht en blij. Tot ik besepte dat ik mijn andere kind niet hoorde. ‘En Roosje’? Ik hoor Roosje niet’, riep ik. ‘Waarom huilt zij niet?’ Ze namen haar mee en ik bleef daar machteloos liggen. Te trillen. Niet in staat op te staan. Doodmoe. En ik hoorde door de stilte de regen op de achtergrond terug de overhand nemen.

AMÉLIE: Wie het kussen vastheeft, verandert in een beer.

Ze gooit een kussen naar haar zus.

AMÉLIE: Allé, zus. Grommen als een beer. Zo: grrrrr.

ROOS: Grrrr....

Amélie krijgt. Veerle bedekt haar oren van het lawaai dat ze denkbeeldig hoort.

VEERLE: Wat is dat hier voor lawaai allemaal?

AMÉLIE: Niets, mama. We spelen een spelletje.

ROOS: Ik ben een beer, mama. *(doet het geluid van een beer na)*

VEERLE: Ja, ja. Het is goed, Roosje.

ROOS: GRRRR...

VEERLE: Ja, ja, stop er nu maar mee.

ROOS: GRRRR...

VEERLE: Ik zei STOP!

Beide zussen blijven weerom stilstaan op het podium. Veerle wendt zich tot het publiek.

VEERLE: Begrijp me niet verkeerd. Ik zie mijn kinderen allebei doodgraag. Alleen... *(zucht)* ik had het misschien anders moeten aanpakken. Meer geduld. En luisteren. Echt luisteren. Zou dat een verschil hebben gemaakt?

BRAM: Schat?! Schat?

De zussen rennen af.

VEERLE: Ja, ik ben hier.

Bram op.

BRAM: Tegen wie was je aan het praten?

VEERLE: Niemand. Tegen mezelf.

BRAM: *(maakt zijn stropdas lossen)* En hoe voel je je vandaag? *(doet zijn stropdas uit en legt hem op de rugleuning van de stoel)*

VEERLE: *(heft haar schouders op)*

BRAM: Je hebt toch je medicatie ingenomen? *(maakt ook het bovenste knopje van zijn hemd los)*

VEERLE: Ja, ik heb het ingenomen.

Bram wil zich een borrel uitschenken.

VEERLE: Ik wil dat Roosje terug naar huis komt.

BRAM: Wat zei je?

- VEERLE: Dat ik wil dat Roosje naar huis komt. Ja, ik weet dat we haar naar die speciale school gestuurd hebben maar...
- BRAM: Jij. Jij hebt haar naar die school gestuurd. Dat was jouw idee.
- VEERLE: Ze had een IQ grenzend aan...
- BRAM: Waar is mijn whiskyglas?
- VEERLE: We konden niet anders. Ze had aanzienlijke problemen met sociale aanpassingen en...
- BRAM: Waar is mijn whiskyglas naartoe?
- VEERLE: Bram, ik vind dat het nu tijd is om...
- BRAM: ... een borrel. Een borrel heb ik nodig.
- VEERLE: Vergeet die borrel en luister nu eens naar mij. We praten over Roosje. We moeten het hebben over haar verdere toekomst. Ik vind het mijn taak als moeder om haar voor te bereiden op de echte wereld.
- BRAM: Ah, hier is mijn glas.
- VEERLE: Ik ben er nu klaar voor.
- BRAM: *(lacht)* Jij bent er nu klaar voor. Ja.
- VEERLE: Wat? Wat bedoel je nu?
- BRAM: Niets. *(drinkt het glas in één teug leeg en schenkt bij)*
- VEERLE: We moeten haar nu terug halen en...
- BRAM: Ze zit al jaren in die school. Een school waar we maar beperkt bezoekrecht hebben en juist uitgerekend nu ben je er klaar voor? Je wou haar ineens nog niet gaan bezoeken.
- VEERLE: Dat is niet waar!
- BRAM: Ah nee? Hoelang is het geleden dat je haar nog bezocht hebt? Hoelang?
- VEERLE: Laat maar zitten.
- BRAM: Nee, hoelang vraag ik?

VEERLE: Zolang als jij aan de fles zit.

BRAM: Awel, ja. Ja. Zolang iemand anders de schuld maar krijgt.

VEERLE: Hoe laat is het eigenlijk? Ik moet nog naar de winkel.

BRAM: Moet je nu nog naar de winkel? Het is bijna etenstijd.

VEERLE: Ja. Ik heb nog geen tijd gehad. En ik zal wel alleen naar de winkel rijden want jij kunt toch weer niet achter het stuur. *(af)*

BRAM: En waarom zit ik aan de fles, denk je?

Bram schudt al zuchtend zijn hoofd en wendt zich tot het publiek. Hij nipt aan zijn whiskyglas. Amélie komt binnen.

AMÉLIE: Hallo, ma? *(op)* Ah, dag pa. Is er iets?

BRAM: Ah, Amélie. Nee, nee. Alles goed, schat?

AMÉLIE: Is ons ma niet thuis?

BRAM: Nee, ze is juist naar de winkel.

AMÉLIE: Ah, ik dacht dat we samen naar de Ava reden voor de uitnodigingen.

BRAM: Ah... dan zal ze dat vergeten zijn. Uw moeder is nogal vergeetachtig de laatste tijd. En alles goed verder? Nog geen last van zenuwen?

AMÉLIE: Een beetje.

BRAM: Bwa, dat komt allemaal wel goed. Zeg, je moet aan Beli eens vragen dat hij mijn elektrische schroevendraaier terug kan geven.

AMÉLIE: Oké. ik denk wel dat hij klaar is met dat boekenrekje. Waarvoor heb je het nodig? Ga je ook iets maken?

BRAM: Wel, ik ben van plan om Roosje haar kamer wat te herstellen.

AMÉLIE: Ah ja? Komt ze dan terug?

BRAM: Wel...euh...

AMÉLIE: Mag ze eindelijk terug komen?

BRAM: Wacht. Je moet nu niet te hard van stapel lopen. Ik en uw moeder moeten het er nog even over hebben...

AMÉLIE: Ze ziet het dus nog niet zitten...

BRAM: Jawel. Allé, denk ik. Alleen...

AMÉLIE: Alleen wat?

BRAM: Goh, ik weet het niet. Ik weet het eigenlijk niet. Ik heb schrik dat...

AMÉLIE: Dat ze hervalt.

BRAM: Ja. Maar ook voor Roosje. Pas op, ik wil doodgraag dat ze terug thuis is maar tegelijk heb ik er wat schrik van.

AMÉLIE: Het zou wel raar zijn ze terug hier thuis te zien. Maar ik zou wel heel blij zijn dat ze terug kan komen. Dan neem ik ze mee om haar bruidskleedje te kiezen.

Veerle op.

VEERLE: Hoor ik daar het woordje bruid?

AMÉLIE: Ah, moeder.

VEERLE: Ja, ik dacht er net aan dat je langskwam voor naar de Ava te rijden. Dus ben ik vlug terug gekomen. Ik snap niet dat ik dat kon vergeten.

BRAM: Heb je nog iets kunnen meebrengen?

VEERLE: Nee.

BRAM: Maar wat gaan we dan eten?

VEERLE: Een boterham met confituur. En hoe is het met Beli?

AMÉLIE: Goed. Goed.

VEERLE: Je weet toch dat we nog moeten passeren bij de bruidswinkel voor de aanpassingen op uw jurk?

AMÉLIE: Moeder, ik heb toch al gezegd dat ik niet in jouw jurk wil trouwen.

VEERLE: Maar met een paar correcties past hij perfect. Je gaat zien hoe mooi dat gaat zijn. Weet je wat? We zullen eerst naar Ava rijden en dan bij de bruidswinkel passeren. Kom, we zijn weg.

AMÉLIE: Dag, pa.

BRAM: Dag, schat.

Flashback. Bram schenkt zich nog een glas whisky in en gaat aan tafel zitten. Hij leest een krant. Op de achtergrond komt Roosje als kind op. Ze zet zich aan tafel bij Bram en gaat kleuren.

ROOSJE: Papa?

BRAM: Ja, schat.

ROOSJE: Wanneer komt mama?

BRAM: Mama is... is nog een beetje moe, schat.

ROOSJE: Mama is veel moe. Papa?

BRAM: Ja, schat.

ROOSJE: Hoe komt het dat mama zo moe is?

BRAM: Mama is moe omdat ze... niet zo goed kan slapen s' nachts.

ROOSJE: Papa?

BRAM: Ja, Roosje.

ROOSJE: En waarom kan mama niet goed slapen s' nachts?

BRAM: Gewoon, omdat ze niet kan slapen.

ROOSJE: Papa?

BRAM: Ja.

ROOSJE: Wanneer gaat mama komen?

BRAM: Als ze wakker is.

ROOSJE: En wanneer is ze dan wakker?

BRAM: Dat weet ik niet.

ROOSJE: Papa?

BRAM: ...

ROOSJE: Papa?

BRAM: *(gooit zijn krant op de tafel)* Godverdomme, Roosje. Ga je nu zwijgen?!

Roosje haar gezicht schakelt mimisch naar veel verdriet en ze begint hardop te huilen.

BRAM: Roosje...

ROOSJE: *(blijft luidop verder huilen)*

BRAM: Sorry Roosje, papa is niet kwaad op u.

ROOSJE: *(blijft doorhuilen)*

BRAM: *(omarmt Roosje)* Ssst, straks wordt mama nog wakker. Kom, rustig schatje. Rustig. Papa is niet kwaad. Rustig. Kom. Papa is bij u.

Muziek: Ludovico Einaudi – Nuvole Blanche

Het huilen neemt af en ze legt haar hoofd op de schouder van Bram.

Roos komt stilaan dichterbij op de muziek en gaat in de plaats van haar jongere versie neerzitten. Een volgende flashback volgt in de instelling.

ROOSJE: Ik heb je gemist, papa.

BRAM: Ik jou ook, schat. Ik jou ook. En... valt het een beetje mee hier? Behandelen ze je goed?

ROOSJE: *(heft haar schouders op)* Wanneer mag ik mee naar huis, papa?

BRAM: Ik... ik weet het niet, schat.

ROOSJE: Waarom is mama er niet bij?

BRAM: Mama moest euh... werken. Ze moest werken.

ROOSJE: Jij moet toch ook werken. Jij bent bijna altijd werken.

BRAM: Ja. Ja, ik weet het. Vandaag heb ik een dagje vrijaf. Maar vertel me eens wat meer over jou. Heb je al vrienden gemaakt?

ROOSJE: *(verlegen)* Ja.

BRAM: Ah, vertel.

ROOSJE: Hij is lief.

BRAM: Hij?

ROOSJE: *(lacht)* Ja, het is geen meisje, papa. Het is een jongen.

BRAM: Ah zo.

Ze wandelt weg en gaat op de balk zitten. Een jongen, genaamd Quinten, benaderd haar.

QUINTEN: Mijn naam is Quinten.

ROOSJE: Dag, Quinten. Ik ben Roos.

QUINTEN: *(lacht)* Roos.

ROOSJE: Lach je mij uit? Je mag de mensen niet uitlachen. Dat is onbeleefd. *(Staat rechtop)*

QUINTEN: Nee, nee. Dat bedoelde ik niet. Je zei: ik ben Roos, terwijl je helemaal niet roos bent. Dat was grappig. Ik heb je hier nog niet gezien. Ik zit hier al 3 jaar. Hou je van dieren?

ROOSJE: Ja.

QUINTEN: *(lacht verlegen)* Mijn favoriete dier is een hond.

ROOSJE: Echt? Wij hebben een hond thuis.

QUINTEN: Welk ras?

ROOSJE: Een labrador. Als je wil, mag je eens langskomen om hem te aaien.

QUINTEN: Ja, dat wil ik wel. Ha, een labrador. Die hond hoort bij jou. Zijn lieve honden.

ROOSJE: Dank je.

QUINTEN: Hoe heet hij?

ROOSJE: Flappie.

QUINTEN: *(lacht)* Ha, Flappie. Grappige naam. Ik ken alle hondenrassen. De Beagle, Collie, Border Terriër, Engelse Bulldog, Affenpinscher, Afghaanse windhond...

ROOSJE: *(lacht)* Een windhond. Laat die veel protjes?

QUINTEN: *(snapt het niet)* Protjes?

ROOSJE: Wel ja, wind...hond.

QUINTEN: *(begint het te snappen en lacht plots uitbundig)* Ik snap het. Jij bent grappig, Roos. Echt heel grappig.

Het geschater sterft uit in een langere stilte.

QUINTEN: Weet je, ik heb ooit eens een labrador gezien die een kindje uit een rivier redde.

ROOSJE: Echt? Wanneer heb jij dat dan gezien?

QUINTEN: Ik was nog heel jong toen. Echt heel jong. Maar ik vergeet dat nooit meer.

ROOSJE: *(kijkt op haar horloge)* Ik moet er nu van door, Quinten.

QUINTEN: Oké.

ROOSJE: Dag, Quinten.

QUINTEN: Dag, Roosje.

Roos gaat terug naar de tafel. Papa staat recht en omhelst haar.

ROOSJE: Papa!

BRAM: Dag schat. Alles goed met je?

ROOSJE: Mag ik mee naar huis?

BRAM: Wel euh... dat gaat nog niet, schat.

ROOSJE: En waarom niet? En waarom is mama er weer niet bij?

BRAM: Wel euh... mama is ziek, schat.

ROOSJE: Ziek? Gaat ze dood?

BRAM: Nee, nee, bij God nee. Ze gaat niet dood, lieve schat.

ROOSJE: Wat heeft ze dan?

BRAM: Ze heeft...wat koorts. Wat grieperig. En heb jij goed gegeten daarjuist?

ROOSJE: Nee.

BRAM: Oei, hoe komt het? Is het eten hier dan niet lekker?

ROOSJE: Het waren spruiten en ik lust geen spruiten.

BRAM: Ah.

ROOSJE: Hoe is het met zus?

BRAM: Goed. Ze komt je weldra ook eens bezoeken.

ROOSJE: Echt?

BRAM: Ja. Momenteel heeft ze het te druk met haar examens.

ROOSJE: Wil je nog iets doen voor me, papa?

BRAM: Wat liefje?

ROOSJE: Mama een kus geven. Dat ze beter wordt.

BRAM: Dat zal ik doen.

Muziek: Alan Walker – Faded

Bram gaat weg, Roosje blijft aan tafel zitten. Inmiddels heeft Veerle zich in haar nachtkleed neergelegd op de balk. Bram blijft op een afstand kijken. Daarna gaat hij langzaam bij zijn vrouw zitten en begint te huilen. Het licht gaat uit. Spot aan op Roosje als kind. Ze spreekt tot haar mama.

ROOSJE: Mama?

VEERLE: Wat is er, Roosje.

ROOSJE: Jij slaapt veel.

VEERLE: Ik... euh...

ROOSJE: Jij droomt graag.

VEERLE: ...ja, ja mama droomt graag.

ROOSJE: Waarover droom jij dan, mama?

VEERLE: Euh...

ROOSJE: Over suikerspinnen?

VEERLE: Suikerspinnen?

ROOSJE: Ja, ik droom van suikerspinnen. Die zijn kei lekker en roos. Ik hou van roos
Dat vind ik de mooiste kleur. Daarom heet ik Roos he mama.

VEERLE: *(glimlacht en gaat door de haren van Roosje)* Ja, dat klopt schat.

ROOSJE: Wat is jouw droom?

VEERLE: Mijn droom? *(lacht)* Ik weet het niet, schat. Mijn droom is dat... dat jij
gelukkig wordt.

ROOSJE: *(neemt Veerle stevig vast)* Dat is heel lief, mama. Ik hou van jou.

VEERLE: Ik ook van jou... ik ook van jou, schat.

*Roosje en Veerle af. De aandacht gaat nu naar de oudere Roos die nog steeds aan de tafel zit.
Quinten komt erbij.*

QUINTEN: Dag Geel.

ROOSJE: Het is Roos, Quinten. En dat is niet grappig.

QUINTEN: Ik vind het wel grappig.

ROOSJE: Mijn zus is niet geweest. Ze zou vandaag komen.

QUINTEN: Misschien kan ze niet komen.

ROOSJE: Hoe bedoel je?

QUINTEN: Misschien is er iets erg gebeurd. Misschien is ze verongelukt.

ROOSJE: Dat mag je niet zeggen, Quinten. Nu ben ik ongerust.

QUINTEN: Oh, sorry. Ik wou je niet ongerust maken.

ROOSJE: Jij zou dat ook niet leuk vinden.

QUINTEN: Ik heb nooit bezoek.

ROOSJE: Hoe? Komt jouw papa dan niet op bezoek?

QUINTEN: Nee.

ROOSJE: Oh, dat is triest. Sorry, Quinten.

QUINTEN: Kan jij niets aan doen.

ROOSJE: En heb je geen andere familie of vrienden die komen?

QUINTEN: Niet echt. Ik heb wel een vrouw die soms komt.

ROOSJE: Dat is leuk.

QUINTEN: Ja, ze helpt me een beetje.

ROOSJE: Beetje als een suikertante?

QUINTEN: (*lacht*) Haha, een suikertante ja. Ha. Dat zou slecht voor de tanden zijn. Ha

ROOSJE: Ik heb ook een kei leuke tante.

Pijnlijke stilte.

QUINTEN: Roosje?

ROOSJE: Ja.

QUINTEN: Ik vind je mooi.

ROOSJE: Dank je.

QUINTEN: Wil jij mijn liefje zijn?

ROOSJE: Euh... dat weet ik niet, Quinten. Ik...

QUINTEN: Nee, laat maar. Niemand wil mij.

ROOSJE: Dat is niet waar, Quinten.

QUINTEN: Dat is wel waar.

ROOSJE: Ik vind jou een leuke jongen.

QUINTEN: Echt?

ROOSJE: Ja. (*kijkt op horloge*) Oh, het is al laat, Quinten. Ik moet door.

QUINTEN: (*veert recht*) Oké, Roos. Oké. Dag, Roos! (*zwaait haar na en gaat terug zitten*)

Flashback naar de eerste ontmoeting van Amélie met Beli.

Amélie staat te wachten aan een treinstation in een mooi kledingje. Beli komt op en staat een eindje verder van haar te wachten. Amélie kijkt naar haar horloge en in de verte naar de trein. Een kort oogcontact met Beli volgt. Beli benadert haar.

BELI: Weer vertraging.

AMÉLIE: Ja.

BELI: Ik heb je hier nog niet gezien. Rijdt je vaak met de trein?

AMÉLIE: Nee. Mijn eerste keer.

BELI: Spannend.

AMÉLIE: *(geen reactie)*

BELI: Ik weet nog wanneer ik de eerste keer met de trein reed. Ik was bloednerveus.

AMÉLIE: *(geen reactie)*

BELI: Ik had die ochtend niet gegeten. Heb jij gegeten?

AMÉLIE: Ja.

BELI: Dat is goed. Je moet goed eten. Het ontbijt is het belangrijkste van de dag.

AMÉLIE: Ja, dat zegt men toch.

Een pijnlijke stilte.

BELI: En wat eet jij zoal graag?

AMÉLIE: Sorry?

BELI: Bij uw ontbijt?

AMÉLIE: Muesli met yoghurt.

BELI: Ah, gezond. Ik eet altijd een boterham met choco. En soms een banaan daarbij.

Een pijnlijke stilte.

BELI: Sorry maar welke halte?

AMÉLIE: Pardon?

BELI: Welke halte moet je afstappen?

AMÉLIE: Antwerpen Centraal.

BELI: Ah, ik ook. Dat is toevallig.

Een pijnlijke stilte.

BELI: Ja, sorry dat ik zo aandring hoor maar zou je misschien graag... iets gaan drinken? Ik bedoel niet NU natuurlijk (*lacht*), nee, dat gaat niet want de trein is er zo meteen, maar als hij vertraging zou oplopen of eens we in Antwerpen Centraal zijn. Of als de kans zich... voordoet.

AMÉLIE: (*bekijkt hem*)

BELI: Ja, nee, dom idee. Sorry.

AMÉLIE: Stop.

BELI: Euh... sorry?

AMÉLIE: Jij praat te veel. (*kust hem*) Oh, de trein. Vlug!

Beli en Amélie rennen af. Roosje komt op. De focus terug bij Quinten die aan de tafel zat.

ROOSJE: Dag, Quinten.

QUINTEN: Dag, Roos! Alles goed?

ROOSJE: Dat gaat wel.

QUINTEN: Ik heb vannacht gedroomd. Over jou.

ROOSJE: Echt? Wat heb je dan gedroomd?

QUINTEN: Dat zeg ik niet.

ROOSJE: Quinten, zeg wat je gedroomd hebt. Nu wil ik het weten.

QUINTEN: Ik durf niet...

ROOSJE: Komaan, Quinten.

QUINTEN: (*bereid zich voor*) Ik heb gedroomd dat je bloot was.

ROOSJE: Quinten!

QUINTEN: Sorry, sorry, ik kon er niet aan doen.

ROOSJE: En was ik mooi?

QUINTEN: Ja, heel mooi. Het mooiste meisje dat ik ooit gezien heb.

ROOSJE: Dank je.

QUINTEN: Echt het allermooiste. Een echt Roosje.

ROOSJE: Dank je, Quinten.

QUINTEN: Ik moet je nog iets vertellen.

ROOSJE: Wat dan?

QUINTEN: Ik heb je graag.

ROOSJE: Dank je. Ik jou ook, Quinten.

Een stilte.

ROOSJE: Quinten, ik moet je ook nog iets vertellen. Ik ga weg.

QUINTEN: Weg?

ROOSJE: Ja, mijn papa komt me halen. Ik mag terug naar huis.

QUINTEN: Maar... ik wil niet dat je terug naar huis gaat.

ROOSJE: Sorry, Quinten.

QUINTEN: *(veert recht nog voor Roosje af is)* Dag, Roosje!

Roosje kijkt nog om en gaat af.

Muziek: Cristina Perri – A thousand years

De thuiskomst van Roosje. We zien Veerle de tafel dekken. Na een tijdje komt Amélie en Beli erbij. Roosje op. Ze heeft een rugzak bij en een plastic zakje met spullen in. Bram volgt.

BRAM: Hier is ze!

AMÉLIE, BELI en VEERLE: Welkom thuis!

ROOSJE: *(verbaasd)*

VEERLE: Oh, Roosje. Ik heb je zo gemist.

Roosje klapt dicht en laat aanraking niet toe. Ze trekt weg als Veerle een knuffel wil geven. Veerle wil een schouderklopje geven zonder haar echt aan te raken.

VEERLE: Zal ik je spullen al meenemen?

BRAM: Ik zal dat wel doen, schat. *(neemt jas, rugzak en plastic zakje mee)*

VEERLE: Ik heb je favoriete cake gebakken. Ik zal hem even halen.

AMÉLIE: Dag, zus.

ROOSJE: Amélie!

AMÉLIE: Alles goed met je?

ROOSJE: Ja.

AMÉLIE: Ik ben blij dat ik je zie.

ROOSJE: Ik jou ook.

AMÉLIE: Ik wil je graag aan iemand voorstellen. Dit is mijn vriendje. Beli. Wij zijn verloofd.

ROOSJE: Verloofd?

AMÉLIE: Ja, kijk. *(ze laat haar ring zien)*

ROOSJE: Oh, mooie ring. Ik wil ook zo'n ring.

Ongemakkelijke stilte. Veerle op met de cake.

VEERLE: Hier ben ik ermee. Iedereen aan tafel.

Bram op. Iedereen gaat aan de tafel zitten. Iedereen aan tafel krijgt een stukje cake.

VEERLE: *(tegen Roosje)* Voor jou een groot stukje hé, schat.

Roosje stort zich in de cake en eet het met haar handen op. Een ongemakkelijke stilte volgt.

AMÉLIE: Zeg ma, ik en Beli dachten voor ons huwelijksreis aan Hawaï.

VEERLE: Eet eens rustig, schat. En neem uw vork.

BRAM: Lekker zeker, schat.

- ROOSJE: *(knikt)*
- AMÉLIE: Ma?
- VEERLE: Ja?
- AMÉLIE: Wij dachten aan Hawaï?
- VEERLE: Hawaï?
- AMÉLIE: Ja, Hawaï.
- VEERLE: Wat is er nu in Hawaï te beleven? Kijk eens naar mij. *(ze probeert haar mond af te vegen met een servet maar Roosje sribbelt tegen)*
- AMÉLIE: We hadden daar graag...
- VEERLE: Roosje, blijf nu eens stil zitten.
- AMÉLIE: Is dat oké?
- VEERLE: Hawaï is wel niet goedkoop he, Amélie.
- ROOSJE: Gaan jullie 'het' doen op Hawaï?
- VEERLE: Roosje!
- ROOSJE: Ik weet wat dat is mama. Onze lerares biologie van in de instelling noemde het coïtus. En we hebben ook over de penis en de vulva geleerd. En toen had ze het over sperma en dat er miljarden zaadcelletjes vrijkomen in één eja...eja...
- VEERLE: Het is goed. Het is goed. Je kent de voortplanting dus.
- ROOSJE: Ejaculatie.
- VEERLE: Stop maar nu. Mag ik nu eens even uw mond...
- ROOSJE: En ze heeft ook verteld dat sommige jongens misbruik van ons zullen willen maken. Ons willen coïtussen. Als dat gebeurt, moeten we zeggen: Nee, stop!
- VEERLE: Stop! Dat is heel goed, Roosje. Heel goed. Nu, wat die reis betreft...
- AMÉLIE: We dachten ongeveer twee weken op het eiland door te brengen.
- ROOSJE: Ik wil ook mee!
- VEERLE: Dat gaat toch niet, Roosje.

ROOSJE: Waarom niet?

VEERLE: Roosje, je...

ROOSJE: (*staat rechtop*) Ik wil ook naar Hawaï! Ik wil ook seks!

VEERLE: Roosje! Roosje, ga zitten.

ROOSJE: Nee, ik wil niet zitten! Ik wil naar Hawaï!

VEERLE: Roos...

BRAM: Laat ze nu eens even...

ROOSJE: Ja, laat mij met rust mama!

Roosje verlaat kwaad de tafel en gaat af.

VEERLE: Roosje! Bedankt, hoor. Dat heb je knap gedaan!

Veerle wil achter Roosje aan.

AMÉLIE: Ik zal wel even gaan...

Amélie gaat achter Roosje aan. Een lange stilte valt over de tafel.

BELI: Het is lekkere cake.

Er komt geen reactie van beiden.

BELI: Ik ga even naar het toilet.

Beli af.

Bram schenkt zich nog een whisky in.

VEERLE: Moest dat nu echt?

BRAM: Wat?

VEERLE: Ja, wat.

BRAM: Behandel haar dan godverdomme niet als een infantiel!

VEERLE: Ja, tuurlijk. Ik heb het weer gedaan. Ik ben de schuldige. Terwijl ik alleen maar probeer goed te doen en...

BRAM: Oh ja, want jij weet wat goed voor haar is.

VEERLE: Ja.

BRAM: Na al die jaren weet jij wat goed voor haar is. Ik heb godverdomme bijna heel haar jeugd moeten missen!

VEERLE: Ik kon het niet aan, Bram. Versta dat nu toch eens. Ik...ik kon het toen gewoon niet aan!

BRAM: En nu wel? Je zit daar als een geobsedeerde aan haar mond te vegen terwijl zij daar toen zat zonder ons, weggestoken tussen een bende... .

VEERLE: Dat is niet eerlijk, Bram. Ik kon het godverdomme niet aan. Jij was er ook nooit. Jij was altijd weg!

BRAM: Ik was altijd weg, ja.

VEERLE: Ja, altijd weg voor uw werk.

BRAM: Er moest wel iemand zorgen dat er brood op tafel kwam. Of dacht je de rekeningen te betalen van chocolademunten? Of van alle dopjes die we verzamelen van de cola?

VEERLE: Nee, eerder van al uw flessen sterke drank.

BRAM: Durf het niet in mijn schoenen te schuiven. Versta je me? Jij was altijd thuis. Jij hoorde voor onze kinderen te zorgen.

VEERLE: Ik zorgde voor onze kinderen maar jij nam elk excuus dat je kon om je te kunnen onderdompelen in je werk. Zodat je het niet moest aanzien. Zodat je niet zag dat zij...

BRAM: Durft niet. Durft het niet te zeggen.

Stilte. Amélie verschijnt met Roosje terug op het podium.

ROOSJE: Maken jullie weer ruzie?

VEERLE: *(herpakt zich)* Oh, nee, nee Roosje. Kom. Kom hier. Ga maar terug rustig zitten. Het spijt me, schat. Kom, zet je maar. *(wrijft over haar rug)*

Ze zetten zich terug neer aan tafel.

VEERLE: Ik zal je nog een lekker stukje cake geven, oké.

AMÉLIE: Waar is Beli?

BRAM: Die is naar...

Beli komt terug op.

AMÉLIE: Ah, daar ben je. Waar zat je nu?

BELI: Op het toilet.

AMÉLIE: Maar je bent daarstraks pas geweest.

BRAM: Toch geen last van de cake, Beli?

BELI: Nee, nee. Gewoon zwakke darmen.

VEERLE: En Beli, ben jij nog van plan om je master in de rechten te halen?

BELI: Wel, euh... ik denk het.

VEERLE: Goed zo. Het is belangrijk dat je een goed diploma hebt.

AMÉLIE: Dat heb ik toch ook.

VEERLE: Maar ja, tuurlijk schat.

AMÉLIE: Maar wat?

VEERLE: Niets.

AMÉLIE: Is mijn diploma niet goed genoeg?

ROOSJE: Ik wil ook een diploma.

VEERLE: Maar dat heb ik toch niet gezegd.

AMÉLIE: Maar je insinueert het wel.

ROOSJE: Wat is een diploma?

VEERLE: Ik bedoel gewoon Amélie dat het belangrijk is dat je een man hebt die genoeg geld in het laadje brengt. Want laat ons nu even eerlijk zijn, schat, met je loon als kleuterleidster ga je nu niet bepaald ver mee komen de dag van vandaag.

ROOSJE: Ik wil ook kleuterleidster worden.

AMÉLIE: Ik zal wel genoeg geld verdienen. Ik kan me altijd nog opwerken.

- BRAM: Ik zou een toast willen uitbrengen.
- VEERLE: En wie gaat die extra studies dan nog betalen? Vergeet niet dat je nog gaat trouwen.
- BRAM: Neem allemaal uw glas.
- ROOSJE: Mama, ik wil ook kleuterleidster worden.
- VEERLE: *(lacht het een beetje weg)* Maar Roosje, dat...
- AMÉLIE: Ik zal alles wel zelf betalen. Ik neem wel een studentenjob.
- BRAM: Laat ons toasten op de thuiskomst van Roosje. Een fantastische dochter die we na al die jaren terug in ons midden mogen hebben. Roosje, wij hebben je ontzettend gemist en we zullen er alles aan doen om je een lang en gelukkig leven te bezorgen! Een toastje op Roosje!
- SAMEN: Op Roosje. *(ze klinken)*
- ROOSJE: *(lacht)*
- VEERLE: Zal ik jouw slaapkamer al even tonen, Roosje?
- ROOSJE: Oh, ja. Die wil ik terug zien. Maar ik moet eerst naar het toilet.
- VEERLE: Oké, dat is goed schat. Ik ga al naar boven en zal daar op je wachten.
- ROOSJE: Oké, mama.
- Veerle en Roosje gaan af.*
- BRAM: Daar zat precies toch iets in die cake. Dus, Hawaiï hé.
- AMÉLIE: Mag het papa? Alstublieft?
- BRAM: Ik zal het met je moeder bespreken.
- AMÉLIE: Oké, dank je pa. Nog een borrel?
- BRAM: Ja, waarom niet. Wat drink jij nog, Beli?
- BELI: Euh... is er thee?
- BRAM: Thee?

AMÉLIE: Ik zal gaan zetten. Maar er is wel gewoon citroen. Geen Morocco mint.
Is dat erg?

BELI: Nee, dat is goed hoor.

Amélie af.

BRAM: Dus jij bent een theekenner, Beli.

BELI: Bwa, ik zou mezelf niet echt een kenner noemen. Maar ik ben er wel graag mee bezig. Het is zoals een avontuur. Een zoektocht naar de favoriete smaak.

BRAM: En Morocco mint is jouw favoriete smaak.

BELI: Inderdaad.

BRAM: En hoeveel smaken zijn er zo?

BELI: Goh, heel veel. Zo heb je bijvoorbeeld de klassieker, Earl Grey.

BRAM: Earl Grey?

BELI: Ja. Dat is een melange van zwarte thee, op smaak gebracht met bergamotolie, gewonnen uit de schil van de vruchten van de citrusplant bergamot of beter bekend onder de wetenschappelijke naam Citrus bergamia. De thee is genoemd naar graaf Charles Grey die leefde van 1764-1845. Hij was een Brits staatsman en premier. En een graaf kreeg in die tijd de titel Earl.

BRAM: Ah ja.

BELI: Het verhaal gaat dat de thee hem als cadeau werd aangeboden toen tijdens een handelsmissie naar Azië een van zijn medewerkers, de zoon van een mandarijn, van de verdrinkingsdood zou hebben gered. Uit dankbaarheid zou de vader van de jongen aan Charles Grey het recept hebben gegeven. Maar dat verhaal is best grappig want dat kan natuurlijk niet.

BRAM: Ah nee?

BELI: Tuurlijk niet. Charles Grey is nooit in China geweest. Het gebruik van bergamotolie als ingrediënt van thee was destijds volledig onbekend in China, dat weet iedereen.

- BRAM: Ah ja.
- BELI: Dus de thee die hij cadeau heeft gekregen is gewoon een mengeling van zwarte thee afkomstig uit India en thee uit Sri Lanka of ceylonthee genaamd.
- BRAM: Ceylonthee... uit Sri Lanka.
- BELI: Wist je dat in Sri Lanka in 1869 voornamelijk ook koffie verbouwd werd?
- BRAM: Van horen zeggen.
- BELI: Spijtig genoeg liep dat niet goed af.
- BRAM: Ah nee?
- BELI: In dat jaar brak er *Hemileia vastatrix* uit.
- BRAM: Emilbasta...
- BELI: *Hemileia vastatrix*. Een schimmel van de Pucciniales die heel verwoestend is voor koffieplantages en koffiebladroest oplevert.
- BRAM: Ah zo. Zeg en die zwarte thee, is die... geneeskrachtig?
- BELI: Zeker. Bijna elke kruidenthee heeft geneeskrachtige eigenschappen. Zwarte thee bevat een hoge dosis flavonoïden, een groep van oxidanten die het hart in topconditie houdt en het stressniveau alsook de slechte cholesterol verlaagt.
- BRAM: Echt?
- BELI: Ja. Hebt u een vervelende klacht of kwaal?
- BRAM: Bwa, gewoon wat stress denk ik. Dus Beli, jij gaat toch goed voor mijn dochter zorgen hé.
- BELI: Ja, tuurlijk. Dat spreekt voor zich. Ze zal niets tekort komen.
- BRAM: Dat is goed, jongen. Dat is goed. Ik reken erop.
- BELI: Je mag op uw twee oren slapen, meneer.
- BRAM: En laat die meneer er nu maar af. We zijn praktisch familie. Zeg maar Bram.

BELI: Oké, Bram.

Amélie op met de thee.

AMÉLIE: Voilà, hier ben ik met uw thee, schat. Oh, nu ben ik je borrel vergeten, pa.

BRAM: Oh, laat maar. Dat is niet erg. Haalt voor mij anders ook maar een tas, schat.

AMÉLIE: Een tas thee?

BRAM: Ja.

AMÉLIE: Ben jij ziek?

BRAM: Maar nee, helemaal niet. Ik heb eigenlijk eens goesting in een thee. Daar is toch niets abnormaal mee.

AMÉLIE: Oké, ik zal nog een tas halen.

Beli nipt van zijn thee.

BRAM: En? Goed?

BELI: Valt goed mee.

Amélie op met de tas thee voor Bram.

AMÉLIE: Voilà, vader. Een tasje thee.

BRAM: Merci, schat. *(wil proeven)* Godverdomme, dat is heet.

AMÉLIE: *(lacht samen met Beli)* Ja, dat is meestal zo met thee he pa. *(gaat af)*

BRAM: En jij kunt daar direct van drinken.

BELI: Thee drinken moet je gewoon worden, meneer, ik bedoel Bram. Dat is zoals wijn proeven.

BRAM: Ja, maar met wijn weet ik toch beter weg mee. Ik ga dat hier eventjes laten afkoelen.

Overgang naar de slaapkamer. Veerle begeleidt Roosje die haar ogen dicht heeft tot bij de balk. Roosje zet zich neer.

VEERLE: Klaar?

ROOSJE: Ja.

Veerle laat haar handen zakken. Roosje kijkt verward rond.

VEERLE: Vind je het mooi? Ik heb het opnieuw laten verven. In je lievelingskleur, roos.

ROOSJE: Dit is mijn kamer niet.

VEERLE: Jawel. Het is alleen opnieuw geverfd.

ROOSJE: Waar is mijn speelhoekje?

VEERLE: Je bent een volwassen vrouw nu, Roos. Je hebt geen speelhoekje meer nodig.

ROOSJE: Ik wil mijn oude kamer terug.

VEERLE: Maar Roosje...

ROOSJE: Ik wil mijn oude kamer nu terug. *(sluit haar ogen)*

VEERLE: Waarom sluit je je ogen nu?

ROOSJE: Ik denk aan mijn oude kamer.

Roosje houdt haar ogen gesloten. Amélie op en neemt het over van Veerle. We zien de jonge tweeling ook verschijnen. Ze rennen over het podium heen. Speels maken ze veel plezier. Ze bedekt de ogen van Roosje met haar handen, net op dezelfde manier als de oudere Amélie dit doet.

A&A: Kom, Roosje. Nu is het aan jou.

R&R: Ik wens...

A&A: Ja?

R&R: Ik wens dat ik... een vogel was.

Beide personen die Amélie vertolken, laten hun handen zakken.

A&A: Oh, waar is Roosje naartoe?

R&R: *(doet een vogel na)*

A&A: Oh nee, een vogel. Help, een grote vogel vliegt door de kamer.

De jongeren vliegen af. De andere zussen blijven staan. Er valt een stilte.

AMÉLIE: Sorry dat ik je niet vaker bezocht heb, zus. Het was hier nogal druk.

ROOSJE: Niet erg.

AMÉLIE: Ik heb je hard gemist. *(neemt haar zus bij de schouder vast)*

ROOSJE: Ik jou ook. *(ze neemt haar zus als tegenreactie heel stevig vast)*

AMÉLIE: Wat vindt je van je nieuwe kamer?

ROOSJE: Roos.

Ze lachen beiden.

ROOSJE: Slaap je bij mij?

AMÉLIE: Als je dat wil.

ROOSJE: Ja.

AMÉLIE: Dan slaap ik graag bij je vannacht. *(ze neemt een kussen en gooit het naar Amélie)* Wie het kussen vastheeft, verandert in een hond.

ROOSJE: *(blaft als een hond)*

AMÉLIE: Oh nee, nee.

Ze rennen af.

Focus terug naar de tafel waar Bram en Beli nog zitten.

BRAM: Ja, ze zou nu twaalf jaar moeten zijn.

BELI: En je kan ze niet missen. Je hebt er veel vriendschap van.

BRAM: Op een avond liet ik ze buiten en ging ik binnen nog een slaapmutske te halen. Tegen de tijd dat ik terug buiten kwam, was ze weg.

BELI: En ze is nooit terug gekomen?

BRAM: Nee.

BELI: Ik heb ook ooit een hond gehad.

BRAM: Ja? Welk ras?

BELI: Een windhond.

BRAM: Hoe is hij gestorven?

BELI: Een ziekte aan zijn darmen. Bon, het wordt al laat. Ik denk dat Amélie al...

BRAM: *(kijkt streng naar Beli)*

BELI: ...al slaapt. Ze zal al slapen. U kunt ook op uw twee oren slapen hoor, meneer. Bram. Ik bedoel niet meneer Bram maar gewoon Bram. Niet gewoon Bram maar Bram.

Beli kruist Veerle onderweg. Ze komt nog even bij Bram aan de tafel zitten.

VEERLE: Ze haat me. Zojuist zei ze dat ze haar oude kamer terug wou.

BRAM: Beeld uw eigen in haar plaats eens in. Ze heeft gewoon veel te verwerken. Bah, dat is slecht zeg.

VEERLE: Drink jij nu thee?

BRAM: Ja.

VEERLE: Ik weet gewoon niet wat ik moet doen om...

BRAM: Ik ben blij dat we geen windhond hebben.

VEERLE: Wat zei je?

BRAM: Niets. We moeten gewoon wat meer geduld hebben.

VEERLE: Ik ben een slechte moeder. Een rotslechte moeder.

BRAM: Maar neen. Je had gelijk daarstraks. Ik had er gewoon meer moeten zijn. En nu... nu heeft ze tijd nodig.

VEERLE: Tijd.

BRAM: Neem haar anders morgen een dagje mee uit. Moeder en dochter momentje. En doe dingen die zij eens graag zou doen.

VEERLE: Ze wil ook kleuterleidster worden. Kun je je dat nu voorstellen?

BRAM: Ja...

VEERLE: Allé, dat gaat toch niet. Zij kan amper voor zichzelf zorgen.

BRAM: We moeten volgens mij proberen haar wat meer aan te moedigen.

VEERLE: Toch niet om kleuterleidster te worden?

- BRAM: Nee, dat bedoel ik niet. Denk je niet dat we er nu beter aan doen door er gewoon te zijn voor haar. Haar te steunen.
- VEERLE: Ik ben maar bang dat...
- BRAM: ...dat ze gekwetst wordt.
- VEERLE: Ja.
- BRAM: Kijk, schat. We kunnen haar niet voor eeuwig in een cocon stoppen. Ze moet haar leven in eigen handen kunnen nemen. Zal ze gekwetst worden? Ja, waarschijnlijk wel. Zal ze teleurgesteld geraken in sommige mensen? Sowieso. Zie maar naar de zoon van de beenhouwer.
- VEERLE: Wat heeft die daar nu mee te maken?
- BRAM: Wel, die dacht dat hij een barbecue kreeg voor zijn verjaardag maar het werd een koude plat.
- VEERLE: Dat kun je nu toch niet met mekaar vergelijken, Bram.
- BRAM: Kijk, zolang wij haar afschermen van wat er daarbuiten allemaal gebeurt, zal ze nooit het gevoel hebben om....om geleefd te hebben.
- VEERLE: Mja...
- BRAM: Geef het een kans, oké? Ze is oud genoeg ondertussen. Al wat we kunnen doen voor onze dochter, moeten we nu proberen te geven. Als ze maar gelukkig is.
- VEERLE: Misschien heb je gelijk.
- BRAM: Tuurlijk heb ik gelijk. Ik kruip onder de wol. Kom je ook?
- VEERLE: Ik kom zo.
- BRAM: Slaapwel.
- Veerle neemt een borrel en zet de fles bij haar. Ze neemt een tweede borrel en spreekt tot het publiek.*
- VEERLE: Dus deed ik wat een goede moeder zou doen. Ik nam haar mee shoppen.
- Roosje komt vrolijk op met een reeks winkelzakken. Ze is met Veerle gaan shoppen.*
- ROOSJE: Dat was leuk mam. Ik ga dat kleedje nu aandoen.

VEERLE: Roosje, toch niet hier in het midden van het salon. Doe het in je kamer.

Roosje af met het kleedje naar haar kamer. Bram op.

BRAM: En, hoe is het geweest?

VEERLE: Verschrikkelijk. Ik ben doodop. Ik denk dat ze elk kleedje in de winkel wel aangedaan heeft. En als haar maat er niet bij was, begon ze te roepen. Alle mensen keken ons na.

BRAM: Zo erg zal het wel niet geweest zijn.

Nele op.

BRAM: Nele?

VEERLE: Wat kom jij hier doen?

NELE: Wel... ik hoorde dat Roosje terug bij jullie was dus ik, ik was in de buurt en ik dacht...

VEERLE: Je weet dat je hier niet langer welkom bent.

Roosje op.

ROOSJE: Tante!

NELE: Rozie!

ROOSJE: Kijk eens hoe mooi!

NELE: Waw, jij ziet er uit als een echte prinses.

ROOSJE: Ja. Ik ben een échte prinses nu.

NELE: En vind je het leuk om terug thuis te zijn?

ROOSJE: *(ze knikt aarzelend)*

NELE: Oh, wat ben ik blij je terug te zien!

ROOSJE: Ik ook!

NELE: Zeg, en waar is je zus?

ROOSJE: Die is...

VEERLE: ...weg. Ze is weg.

NELE: Ah zo.

VEERLE: Kom, Roosje. Ik zal je even helpen met je kledjes.

Veerle en Roosje af.

BRAM: Wil je iets om te drinken, Nele?

NELE: Goh, nee. Ik blijf niet hoor. Ik ben direct terug weg.

BRAM: Maar kom, drink iets. Ik trakteer.

NELE: *(lacht)* Oké, een fuzetea dan als je dat hebt.

BRAM: Een wat?

NELE: Fuzetea. Een Black Tea Peach Hibiscus... als je die hebt.

BRAM: Hibiscus...Black Tea.. is dat een soort zwarte thee?

NELE: Ja, maar in plaats van warm te drinken, moet je dat ijskoud drinken.

BRAM: Ijskoud? Ah, zo. Zoals een pintje bier eigenlijk. Weet je wat, ik zal vlug halen.

(Bram af) Schat, ik ga even Fuzetea halen in de winkel.

NELE: Ja maar je moet die nu niet speciaal gaan halen voor mij.

BRAM: Jawel, ik ga die halen. Ik wil dat ook wel eens proeven.

Roosje met Veerle terug op.

NELE: *(tegen Roos)* Zeg, heb je zin in een ijsje? Dat lust je toch nog?

ROOSJE: Ja! Ik wil een ijsje. Mijn favorieten zijn chocola en...

NELE: ... aardbei.

ROOSJE: Jij weet dat nog!

NELE: Tuurlijk. Zoiets vergeet ik niet, hoor.

ROOSJE: Mag ik met tante mee, mama?

VEERLE: Dat gaat niet.

ROOSJE: Waarom niet? Amélie is ook weg voor haar trouw.

NELE: Trouw? Trouwt Amélie?

- VEERLE: Ja.
- NELE: Hoe komt het dat ik daar nog niets van weet? Wanneer trouwt ze?
- VEERLE: De datum staat nog niet echt vast.
- ROOSJE: Jawel toch, mama. Op veertien mei. En daarna gaat Amélie naar Hawaï.
- NELE: Gaat Amélie naar Hawaï?
- VEERLE: (*lacht het weg*) Dat staat nog niet vast.
- ROOSJE: Kom jij ook naar de trouw, tante?
- VEERLE: Het is genoeg zo, lieverd. Ga nu maar naar je kamer.
- NELE: Amélie gaat trouwen en jij was van plan mij niet uit te nodigen.
- ROOSJE: Waarom moet ik naar mijn kamer?
- VEERLE: Ik moet de uitnodigingen nog versturen.
- ROOSJE: Ik wil niet naar mijn kamer.
- VEERLE: Roosje...
- ROOSJE: Tante is hier nu, ik wil bij haar blijven.
- VEERLE: Roos!
- ROOSJE: Ik mag het bruidsmeisje zijn, tante.
- NELE: Je zal een prachtig bruidsmeisje zijn. Weet je wat? Ga nog eens een mooi kleedje passen en verras me.
- ROOSJE: Oké, tante. Ik ga nog een kleedje passen. Niet weggaan, he.
- Roosje af.*
- NELE: Wanneer was je van plan me te vertellen dat Amélie trouwt?
- VEERLE: Waarom ben je eigenlijk echt hier? Jij weet dat...
- NELE: Ja, ik weet het. Maar kunnen we er niet over praten...
- VEERLE: Er valt niets over te praten. Ik heb liever dat je hier niet meer komt.
- NELE: Ik begrijp het. Ik kan beter vertrekken. Je zal van mij geen last meer hebben.

Nele af. Roosje komt terug op.

ROOSJE: Ta-da! *(ze pronkt met haar nieuw kledingje)* Waar is tante naartoe?

VEERLE: Weg.

ROOSJE: Je hebt haar weggejaagd! Ik wist het. Jij bent echt stom, mama. Echt stom!

Roosje af. Bram komt op.

BRAM: Hier ben ik met de Fuzetea. Waar is uw zus?

VEERLE: Weg.

BRAM: Ah...ja. *(hij opent een blikje Fuzetea voor zichzelf)* Mmm... dat is niet slecht.

Amélie en Beli op.

AMÉLIE: We zijn terug.

BRAM: Ah. En, hoe was het?

AMÉLIE: Goed.

BRAM: Vooruit, goed gerepeteerd dus.

AMÉLIE: Wat ben jij nu aan het drinken, pa?

BRAM: Fuzetea. Ken je dat al, Beli?

BELI: Ja, maar dat is wel niet zo gezond he.

BRAM: Hoe?

BELI: Dat bevat veel zoet-en smaakstoffen.

BRAM: Ah ja?

AMÉLIE: Hebben jullie nog eens nagedacht over Hawaï?

BRAM: *(kijkt naar Veerle die niet reageert)* Ga maar!

AMÉLIE: Echt?

BRAM: Ik zal het bedrag direct storten op je rekening.

AMÉLIE: *(gaat naar Bram en omarmt hem)* Oh, merci pa!

VEERLE: Jamaar...

BELI: *(geeft hem de hand maar Bram geeft hem een knuffel in de plaats)* Bedankt, schoonvader.

BRAM: Pa.

BELI: Merci, pa.

AMÉLIE: Kom schat, dan gaan we die reis al vlug vastleggen.

VEERLE: Wacht eens! En wat met je zus?

AMÉLIE: Die gaat mee natuurlijk.

VEERLE: Excuseer?

AMÉLIE: Maar ja, mama. Ze is toch oud genoeg. Het zal haar deugd doen.

BRAM: Het zal haar deugd doen.

VEERLE: Het zal haar deugd doen. *(lacht)* Ja, waarom niet?!

AMÉLIE: *(omarmt nu ook haar moeder)* Merci he, ma.

BELI: *(omarmt haar ook)* Bedankt, ma.

Amélie en Beli af.

BRAM: Toch mooi, zo'n bijna getrouwd koppel. *(tegen fuzetea)* Dat is nochtans niet slecht.

VEERLE: Vanwaar kwam dat?

BRAM: Wat?

VEERLE: Sinds wanneer hebben WIJ beslist dat ze naar Hawaï mogen? Je hebt me mooi voor domme feiten gezet.

BRAM: Ja, schat. Begin nu niet he.

VEERLE: Ik ben nog maar amper begonnen.

BRAM: Laat ze nu toch. Weet je nog wat we zeiden, we moeten onze kinderen gelukkig maken. Ik vind dat we de juiste beslissing genomen hebben.

- VEERLE: Er is geen 'we', Bram. Jij hebt dat beslist.
- BRAM: Jamaar, jij ging toch akkoord dat we...
- VEERLE: En Roosje? Heb je gehoord wat ze van plan zijn?
- BRAM: Natuurlijk heb ik dat gehoord. Ik was hier ook.
- VEERLE: En jij vindt dat allemaal goed?
- BRAM: Het zal haar goed doen. Zo er eens tussen uit. Tropische vakantie.
- VEERLE: Ik weet niet wat ik hoor. Dat hebben we NIET afgesproken, Bram.
- BRAM: Wat wou je dan dat ik zei? Nee, Amélie, jullie mogen niet op huwelijksreis naar Hawaï. Jullie moeten hier blijven waar Roos is. En ik zal de deur op slot doen dat jullie zeker niet weg kunnen.
- VEERLE: Och, met u valt niet te praten.
- BRAM: Laat ze toch, Veerle. Ze zullen een fantastische tijd hebben samen. Trouwens, ik moet na de trouw ook een weekje weg. Voor het werk. En anders zit jij hier alleen met Roosje.
- VEERLE: Ah ja, nu snap ik het.
- BRAM: Wat?
- VEERLE: Je denkt dat ik dat niet kan. Je denkt dat ik dat niet aankan. Zo alleen met Roosje. Je denkt dat ik zal hervallen.
- BRAM: Dat heb ik toch niet gezegd.
- VEERLE: Maar je denkt het wel!
- BRAM: Maar dat is niet waar! Ik moet een week naar New York voor mijn werk.
- VEERLE: Voor uw werk.
- BRAM: Ja, enkel voor mijn werk. En het is beter dat je dan niet alleen...
- VEERLE: ...met Roosje ben. Ik begrijp het.
- BRAM: Ik moet er nog van door. Ik moet nog enkele dossiers afwerken die zijn blijven liggen.

Bram af.

VEERLE: Ja, vlucht maar. Daar ben je goed in. Vlucht maar naar mijn zus, die zal u wel troosten! Godverdomme!

Ze neemt weerom een borrel en zet de fles bij zich. Ze drinkt meer en meer. We zien de jonge tweeling wederom verschijnen. Ze lopen achter elkaar aan en spelen tikkertje met hun boeken. Ze nemen plaats aan tafel bij Veerle.

AMÉLIE: Oké. Kijk, Roosje. Als je een staartdeling maakt...

ROOSJE: *(lacht)* een staartdeling...

AMÉLIE: Ja, best wel grappig woord he. Maar goed, dus je moet eerst delen...

ROOSJE: Onze hond heeft ook een staart.

AMÉLIE: *(lacht het weg)* Ja, onze hond heeft ook een staart maar dat is een andere staart.

ROOSJE: Ja, een rosse staart. *(lacht)*

AMÉLIE: Ja, een rosse...staart. Maar goed dus je moet eerst delen door dit getal en dan...

ROOSJE: Ik vind honden leuk.

AMÉLIE: Ja, honden zijn ook leuk. Daarom hebben we een hond he zus. Probeer je nu te concentreren, oké? Ik zal het nog een keer helemaal uitleggen. Dus je moet eerst delen door dit getal en dan je uitkomst maal dit getalletje doen. Snap je? Oké, probeer maar.

Beiden maken hun huiswerk. Amélie kijkt op een gegeven moment naar Roosje haar oefening.

AMÉLIE: Wat doe je nu? Nee, nee, dat is fout. Wacht, ik zal het anders uitleggen. Als je dit getal...

ROOSJE: LA LA LA LA

AMÉLIE: Roosje, let eens op.

ROOSJE: LA LA LA LA

AMÉLIE: Roosje, ik wil het je uitleggen...

ROOSJE: LA LA LA LA

AMÉLIE: Roosje! *(ze stopt)* Dus als je dit getal door een staart...

ROOSJE: *(ze lacht luidop)* Een staart...

VEERLE: Stop ermee! Stop met dat onnozel gelach! *(de kinderen blijven in freeze)* Ik moet mijn pillen hebben. Waar zijn mijn pillen?

Veerle neemt de pillen uit haar handtas, draait het dopje open en neemt er een paar vlak na mekaar in. Daarna zet ze zich terug op de stoel.

VEERLE: Ik zie jullie wel kijken. En denken. En oordelen. Jullie geven hem gelijk, niet? Tuurlijk. Mijn man weet altijd wat goed voor iemand is. *(lacht)* Mijn man. De slaplummel.. *(giet nog een borrel in en drinkt)* Ik zie jullie wel denken. Je bent slecht bezig. Herpak je Veerle! Wees een moeder. Een goede moeder. En doe niet zo overdreven! *(lacht)* Luister naar je dochter en doe wat zij graag wil doen. Ga ermee shoppen! *(lacht)* Ik eis een advocaat! Edelachtbare, ik pleit schuldig voor de verwaarlozing van mijn dochter. Ik kan haar NIET gelukkig maken. Hoor je me?!

Muziek: Nick Laird-Clowes – About time

Ze gaat neerliggen op de bank in het salon. Haar hoofd op een kussen, de benen opgetrokken. De twee kinderen staan recht en verlaten het podium.

Nacht wordt dag. Roosje op.

ROOSJE: Mama? Mama, ben je wakker?

VEERLE: *(kreunt)*

ROOSJE: Mama?

VEERLE: Laat me gerust.

ROOSJE: Waarom zit jij hier?

VEERLE: Oh, Roosje. Ik moet in slaap gevallen zijn. Hoe laat is het?

ROOSJE: Zes uur.

VEERLE: 's Ochtends?

ROOSJE: Ja. Weet je mama, het spijt me dat ik je stom noemde.

VEERLE: Dat is niet erg, schat.

ROOSJE: Ik weet wat je zal opbeuren. We kunnen vandaag een ijsje gaan eten.

VEERLE: Mmm... *(ze dommelt bijna terug in)*

ROOSJE: Mmm... is dat ja of nee, mama? Mama!

VEERLE: Oh, Roosje, zeg. Alstublieft...

ROOSJE: We gaan vandaag een ijsje eten, oké?

VEERLE: Ja, we zullen straks een ijsje gaan eten.

ROOSJE: *(roept)* Joepie! Dank je, mama. *(geeft haar een knuffel)*

Amélie op.

AMÉLIE: Wat is dat hier voor kabaal?

ROOSJE: Amélie, we gaan straks een ijsje eten!

AMÉLIE: Ja, oké. Rustig.

ROOSJE: Ik wil één met aardbei en veel chocola. Wanneer vertrekken we?

VEERLE: Roosje, het is zes uur 's ochtends. Welke dag zijn we?

AMÉLIE: Zondag.

VEERLE: Is het al zondag?! Moet jij vandaag dan niet naar de kerk, Amélie?

AMÉLIE: Ah ja, dat is waar ook. *(Roosje kijkt beteuterd)*

ROOSJE: Maar ik wil een ijsje!

AMÉLIE: Na de kerk zullen we dan een ijsje gaan eten.

ROOSJE: Beloofd?

AMÉLIE: Beloofd.

BRAM: Zeg, wat is dat hier allemaal? Jullie zijn zo vroeg wakker.

ROOSJE: Nu iedereen op is, ga ik voor jullie allemaal wafelen bakken. Wafelen met veel slagroom. Kom, mama, jij gaat me helpen.

VEERLE: Euh...jamaar Roos.

ROOS: Van wafelen bakken wordt je weer vrolijk. Kom.

Veerle en Roosje af.

BRAM: Amai, en dat voor een zondagmorgen. (*Zet zich aan de ontbijttafel*)

AMÉLIE: Thee?

BRAM: Ja, het zal nodig zijn. Ik ben Earl Grey gaan halen. Neem die.

Bram neemt zijn krant. Een langere stilte. Op een zeker moment is Bram diep verzonken een artikel aan het bestuderen in zijn krant. Amélie komt terug met de thee.

BRAM: Godverdomme. Dit ga je nooit geloven.

AMÉLIE: Wat?

BRAM: Hond red zesjarig meisje van verdrinkingsdood. Op zaterdagavond is het 6-jarige meisje Caitlin van de verdrinkingsdood gered door een oude hond van het ras Labrador. De hond haalde het meisje uit het meer en alarmeerde de ouders die in het stadspark een onwaakzaam moment hadden door hardop te blaffen. Kijk nu eens naar die foto.

AMÉLIE: Maar dat is precies...

A&B: Flappie!

BRAM: Dat is Flappie. Niet te geloven. Hij doet het weer.

AMÉLIE: Weer?

BRAM: Toen jullie nog klein waren, waren we op vakantie in de Ardennen. Jullie waren aan het spelen aan de Ourthe en op een zeker moment, toen ik ijsjes voor jullie ging halen, hoorde ik geblaf. Het was Flappie. Roos was in het water gesukkeld aan de zijkant van de rivier. Mama, die bij het zonnen in slaap was gesukkeld, schoot volledig in paniek wakker.

AMÉLIE: Dat herinner ik me niet meer.

BRAM: Dat is normaal. Jullie waren nog heel jong ook.

AMÉLIE: Papa.

BRAM: Ja.

AMÉLIE: Is alles nu wel oké met mama?

BRAM: Dat komt wel goed, schat.

We horen geluiden vanuit de coulissen.

VEERLE: Nee! Roosje, Nee!

BRAM: Schat?! Alles oké daar?

Veerle komt op met bloem in haar gezicht. Iedereen lacht.

ROOSJE: Sorry, mama. Nu ben je net Olaf uit Frozen.

Roosje lacht nu ook uitbundig mee.

BRAM: Schat, toch.

Licht uit.

Muziek: Idina Menzel – Let it go

Licht aan tafel. Quinten zit te wachten op bezoek. Nele komt binnen.

NELE: Hey, Quinten.

QUINTEN: Dag, Nele.

NELE: Hoe is het met jou?

QUINTEN: Goed.

NELE: Ik heb wat wafels voor je bij.

QUINTEN: Dank je, Nele.

NELE: Is er iets? Je bent precies zo...

QUINTEN: Nee, niets.

NELE: Jawel, er is iets dat je dwarszit. Daar ken ik je al te goed voor.

QUINTEN: Ja.

NELE: Vertel eens, wat is er?

QUINTEN: Ik heb een meisje leren kennen.

NELE: Een meisje? Ah, je bent verliefd op een meisje!

QUINTEN: *(lacht verlegen)* Ja....

NELE: En hoe heet dat meisje?

QUINTEN: Roos.

NELE: Roos?

QUINTEN: Ja. Zoals de kleur. Zij is heel lief en supergrappig en ik wil met haar trouwen en...

NELE: Rustig, rustig.

QUINTEN: Maar dat gaat niet...

NELE: Hoe? En waarom niet?

QUINTEN: Ze is weg.

NELE: Weg?

QUINTEN: Ja. En nu ga ik haar misschien nooit meer terug zien.

NELE: Zeg maar, Quinten. Dat meisje, Roos, ken je haar achternaam?

QUINTEN: Nee.

NELE: En ze is hier nu niet meer.

QUINTEN: Nee, waarom?

NELE: Nee, zomaar.

QUINTEN: Weet jij waar Roos is?

NELE: *(denkt na)* Nee, nee dat zal wel niet.

QUINTEN: Wat?

NELE: Mijn nichtje heet ook Roos en ze zat ook hier.

QUINTEN: Echt?

NELE: Ja. Ik heb wel een foto van haar. *(zoekt in haar portefeuille)* Hier.

QUINTEN: Dat is ze! Dat is Roosje.

NELE: Echt?

QUINTEN: Ja. Kan je haar zeggen dat ik haar mis?

NELE: Dat zal moeilijk gaan. Mijn zus wil niet dat ik haar bezoek.

QUINTEN: Waarom niet?

NELE: Dat is nogal moeilijk om uit te leggen. Maar als ik haar zie, zal ik het zeker zeggen. Gaan we de eendjes aan de vijver voederen?

QUINTEN: Ja, is goed.

NELE: En dan kan je ze een stukje van die lekkere wafels geven.

QUINTEN: Ja. Die zullen nogal kwaken. Nele?

NELE: Ja?

QUINTEN: Jij bent ook een heel lief meisje.

Nele en Quinten af. Amélie op. Ze is in een bruidsjurk. Wat later komt de jonge tweeling al rennend op.

AMÉLIE: Pak me dan, als je kan!

ROOSJE: *(buiten adem en zet zich neer op een bankje)*

AMÉLIE: Gaat het, zus? *(zet zich bij haar)* Rustig. Adem rustig. Kijk naar mij. *(de oudere, zenuwachtige Amélieademt mee)* Beter?

ROOSJE: *(geeft een stevige knuffel aan haar zus)* Ik wil altijd bij jou blijven. Jij bent alles voor mij.

AMÉLIE: Jij ook voor mij.

ROOSJE: Beloof dat je nooit weggaat.

AMÉLIE: Ik ga nooit weg. Jouw hart.

ROOSJE: Jouw hart.

A&R: Samen één heel groot hart. *(omarmen elkaar en gaan in freeze)*

De oudere Roos komt op als bruid/meisje.

ROOSJE: Dag, zus.

AMÉLIE: Ah, Roosje. Waw, wat zie je er mooi uit!

ROOSJE: Jij ook. *(een stilte valt)* Gaat het wel, zus?

AMÉLIE: Ja. Gewoon een beetje zenuwachtig.

ROOSJE: Daar heb ik iets voor.

AMÉLIE: Ah ja?

ROOSJE: *(De jongere Roosje zingt een kort fragment uit een liedje, de jongere Amélie haakt in en zingt mee, de jonge tweeling maakt oogcontact)*

AMÉLIE: Je kent het nog.

ROOSJE: Ja. Toen ik in de instelling zat en me niet goed voelde, zong ik het altijd.

AMÉLIE: Bedankt, zus.

ROOSJE: Jouw hart.

AMÉLIE: Jouw hart.

ALLEN: Samen, een heel groot hart. *(knuffel)*

VEERLE: *(roept)* Ben je klaar, Amélie?

AMÉLIE: Het is zover.

ROOSJE: Jij kan het, zus. Jij kan alles.

AMÉLIE: Dank je, Roosje. Oké, hier gaan we.

Muziek: Mendelsshon – Bruiloftmars

Beli komt op, blijft met de rug naar het publiek staan. Amélie komt op en gaat naar hem toe. Beiden blijven in freeze op de achtergrond staan. Roosje zet zich neer op de balk. Quinten op, chique gekleed.

QUINTEN: Dag, Roosje.

ROOSJE: Quinten?! Wat doe jij hier?

QUINTEN: Ik ben met je tante hier.

ROOSJE: Mijn tante? Hoe ken jij mijn tante?

QUINTEN: Dat is de vrouw die mij kwam bezoeken.

ROOSJE: Echt?

QUINTEN: Ja. Je ziet er heel mooi uit.

ROOSJE: Dank je, Quinten. Jij ook. Zeg maar, is mijn tante u dan komen ophalen, net als mijn papa?

QUINTEN: Ja. Weet je, zonder haar had ik jou nooit terug gevonden.

ROOSJE: Tante is echt tof.

QUINTEN: Ja.

ROOSJE: Ga je nu wonen bij tante?

QUINTEN: Ja. Voorlopig. Tot ik een job heb. Want nu heb ik geen geld. Maar als ik geld heb, dan koop ik een ring voor jou.

ROOSJE: Een ring?

QUINTEN: Ja. Een trouwring.

ROOSJE: Een trouwring? Wil jij met mij trouwen?!

QUINTEN: Ja. Ja! Ik wil dat je met me trouwt!

ROOSJE: Maar Quinten, ik...

QUINTEN: Wil jij niet trouwen als je zus?

ROOSJE: Jawel maar ik... ik weet het niet. Ik weet niet of...

QUINTEN: Ik snap het al. Jij denkt dat ik stom ben.

ROOSJE: Nee, Quinten. Dat denk ik helemaal niet. Jij bent een leuke jongen. En jij hebt een mooie glimlach.

QUINTEN: (*glimlacht*) Weet je, eens ik geld verdien, koop ik ook een eigen flat.

ROOSJE: Ga je alleen wonen in een flat?

QUINTEN: Ja, in mijn eigen flat.

ROOSJE: Dat zou ik nooit kunnen.

QUINTEN: Tuurlijk wel.

ROOSJE: Denk jij dat?

QUINTEN: Ja. Het is geweldig. Je doet wat je wil. Je komt en gaat wanneer je wil. Je kunt laat opblijven en naar horrorfilms kijken. Mijn favoriet is Psycho van Joseph Stefano naar het gelijknamig boek van Robert Bloch. Dat is echt een goede slasherfilm.

ROOSJE: Ik hou niet van horrorfilms.

QUINTEN: Maar maar daar is ook een liedje op. Oh, i'm goin Psycho, like de Michael, oh mama mamamama

ROOSJE: *(lacht)* Zo gaat dat liedje niet.

QUINTEN: En, en je kunt als je wil de hele dag rondlopen in je eigen onderbroek.

ROOSJE: *(lacht)* Waarom zou je dat doen?

QUINTEN: Dat is leuk.

ROOSJE: Kan je een hond nemen dan ook?

QUINTEN: Absoluut. Absoluut. Welke hond je maar wil.

Ze glimlachen. Een stilte.

QUINTEN: Roosje.

ROOSJE: Ja.

QUINTEN: Zou je mijn vriendin willen zijn?

Een pijnlijke stilte.

QUINTEN: Roosje?

ROOSJE: Ik denk na.... Ja.

VEERLE: Roosje!

ROOSJE: Oh, dat is mijn moeder.

VEERLE: Roosje, met wie ben je aan het praten?

ROOSJE: Dat is Quinten.

QUINTEN: Dag, mevrouw.

VEERLE: Dag, Quinten.

ROOSJE: Ik ken Quinten vanuit de instelling. Hij is hier met tante.

VEERLE: Ah ja?

QUINTEN: Ja. Jij hebt een lieve zus, mevrouw.

VEERLE: Euh.. ja. Dank je.

NELE: Ah, hier ben je Quinten. Dag, Veerle.

VEERLE: Roosje, ik denk dat het tijd is om...

ROOSJE: Weet je, ik verjaar bijna.

QUINTEN: Echt?

ROOSJE: Zou Quinten naar mijn verjaardagsfeestje mogen komen, mama?

VEERLE: Wel euh...

ROOSJE: Alstublieft, mama.

VEERLE: Oké. Dat zal wel geen kwaad kunnen denk ik.

ROOSJE: En dan kom jij toch ook he tante?

NELE: Euh...

ROOSJE: Mag zij er ook bij zijn, mama. Alstublieft?

VEERLE: Ja, waarom niet...

ROOSJE: Oh, dank je mama.

QUINTEN: Ja, dank je mama.

ROOSJE: Gaan we samen naar de eendjes kijken?

QUINTEN: Ja!

Roosje en Quinten af. Veerle blijft met Nele staan. Pijnlijke stilte.

NELE: Dat klikt precies goed.

VEERLE: Van waar ken jij Quinten?

NELE: Ik ken hem vanuit de hulpverlening. Ik ben zo'n beetje zijn buddy.

VEERLE: Ah. Ik wist niet dat je dat deed.

NELE: Ja. Toch al een tijdje.

(stilte)

NELE: Er was veel volk in de kerk.

VEERLE: Ja.

NELE: Zelfs nonkel Louis was er. Die zou nu...

VEERLE: 94.

NELE: Amai.

(stilte)

NELE: Weet je nog dat hij ons vroeger...

VEERLE: Dat weet ik nog.

(stilte)

NELE: Bedankt dat ik naar het feestje mag komen.

VEERLE: Ik had niet veel keus.

NELE: Ik ga eens kijken wat ze daar allemaal uitspoken bij de eendjes.

VEERLE: Ja.

Muziek: Debussy – Clair de Lune

Avond. Bram op.

BRAM: Ah, schat. Zeg, wat een dag he. Dat was een fantastische trouwfeest. Heb je Amélie zien stralen?

VEERLE: Ja. Ze stond wondermooi met die jurk.

BRAM: Het deed me herinneren toen wij trouwden.

VEERLE: Ja.

BRAM: Ik stond daar voor het altaar halvelings te sterven.

VEERLE: En ik kreeg mijn sluier niet goed.

BRAM: En dan uw zus met die ringen.

VEERLE: *(lacht)* Ze is altijd al onhandig geweest. Mijn zus.

BRAM: Huh...?

VEERLE: Mijn zus.

BRAM: Ja...

VEERLE: Wist jij dat ze een jongen in huis heeft gehaald?

BRAM: Een jongen?

VEERLE: Ja, een zekere Quinten.

BRAM: Nee, daar wist ik niets van.

VEERLE: Hij is bevriend met Roosje.

BRAM: Ah ja?

VEERLE: Ja...

BRAM: Ja, misschien heeft ze nood aan...

VEERLE: Aan wat?

BRAM: Ja, ik weet niet. Nood aan een kind. Nood aan liefde. Ik ben blij voor Roosje dat ze vrienden maakt.

VEERLE: Ja. Hij komt naar haar verjaardagsfeestje.

BRAM: Ah zo. Dan komt uw zus ook dan.

VEERLE: Ja, dat kan moeilijk anders he.

BRAM: Een goeie beslissing, schat. Ik ben trots op jou.

Amélie en Beli nemen de posities in van Bram en Veerle.

BELI: Wel, mevrouw De Bruyn.

AMÉLIE: *(lacht)* Dat klinkt zo...

BELI: Wat?

AMÉLIE: Gewoon grappig. In vergelijking met mijn zus, Roos.

BELI: *(neemt afstand)* Ja.

AMÉLIE: Wat is er?

BELI: Nee, niets. Alleen... nu is het onze huwelijksnacht en nog praat je over uw zus.

AMÉLIE: Mag dat niet?

BELI: Jij praat altijd over je zus.

AMÉLIE: Ze betekent heel veel voor mij.

Roos komt op de achtergrond op.

BELI: Je meende toch niet dat ze meegaat naar Hawaï.

AMÉLIE: Jawel, waarom? Heb je daar een probleem mee?

BELI: Schat, het is onze huwelijksreis. Waarom moet zij... iemand als zij...

AMÉLIE: *(merkt Roos op, ze loopt weg)* Roosje! Roosje, wacht!

Goed bezig. Zie je nu wat je gedaan hebt!

BELI: Verdomme!

Beli blijft op het podium achter. Zijn gsm gaat.

BELI: *(verrast met de naam op het scherm van gsm, neemt een ander karakter aan)*

Ja... Ja, ik weet het. Ik... Ja, ik weet niet wanneer ik juist terug zal zijn van China. Ik moet nog een paar theefabrikanten zien... Nee, dat hoeft niet want ik heb nog... Ah, dag lieveke... Ja, papa zal een pikachu voor je meebrengen...

Ja... Ja, tuurlijk doe ik dat. Oké, ik ga nu ophangen he schatje. Braaf zijn he.

Zeg nog dag tegen de mama. Dag schat.

Beli zucht en gaat af.

Muziek: Alexander Desplat – Bruno's theme

De jonge tweeling vlucht op. Roosje weent. Amélie volgt en gaat bij haar zitten.

ROOSJE: Ze noemen mij stom. Stom en lelijk.

AMÉLIE: Je bent helemaal niet stom en lelijk, Roosje. Echt niet.

ROOSJE: En ze lachen me uit.

AMÉLIE: Ze weten niet beter. Ze zijn bang dat ze zelf worden uitgelachen. En daarom doen ze met elkaar mee. Kom, rustig. Gaat het al wat beter?

ROOSJE: *(haalt haar schouders op)*

AMÉLIE: Weet je, op een dag zal je groot zijn en dan hebben ze allemaal bang van u. Zo bang als een muis van een olifant.

ROOSJE: Dan ben ik reuze Roosje.

AMÉLIE: *(lacht)* ja...

ROOSJE: En dan trap ik al die stommeriken plat.

Nu komt de volwassen tweeling op. Roosje eerst, gevolgd door Amélie.

AMÉLIE: Roosje?

ROOSJE: Hij hoort niet bij jou. Hij is gemeen.

AMÉLIE: Dat had hij inderdaad niet mogen zeggen. Zeg, en ik heb gehoord dat jij ook een vriendje hebt.

ROOSJE: *(knikt verlegen)* Ja. Quinten.

AMÉLIE: Ah, vertel eens. Hoe is hij?

ROOSJE: Hij is lief en grappig. Hij heeft ook een mooie glimlach. En hij houdt van Psycho.

AMÉLIE: Ah, het liedje.

ROOSJE: En de film.

AMÉLIE: Ah... En zie je hem graag?

ROOSJE: Ik weet het niet. Niet zoals ik jou graag zie. Helemaal niet zoveel.

AMÉLIE: Ja, maar dat is iets anders he zus. Dat is zusterliefde.

ROOSJE: *(glimlacht)* Ja...

AMÉLIE: En wat wil je graag voor je verjaardag? Want wij verjaren binnenkort.

ROOSJE: Ik zou graag een eigen flat hebben. Of een hond. Een hond zoals Flappie.

AMÉLIE: Amai, jij weet je cadeautjes er ook uit te kiezen.

ROOSJE: En wat wil jij voor je verjaardag?

AMÉLIE: Voor mij hoeft je niets te kopen. Ik heb jou al.

ROOSJE: Zus?

AMÉLIE: Ja.

ROOSJE: Beloof je dat je terug komt van Hawaï om onze verjaardag te vieren?

AMÉLIE: Natuurlijk. Ik zou het voor geen geld van de wereld willen missen.

Ze omhelsen mekaar. Licht fade uit.

Muziek: Ed Sheeran - Perfect

Verjaardag Roosje. Iedereen zingt luidop en Veerle komt met een biscuit aanzetten.

ROOSJE: Kom zus, we moeten samen een wens doen. *(ze blazen samen de kaarsjes uit)*

Iedereen wenst een proficiat.

VEERLE: Roosje heeft deze week de boodschappen gedaan en gekookt. En ze heeft me zelfs geholpen met de was.

ROOSJE: En ik heb het vuilnis gesorteerd.

VEERLE: Ooit kan jij het huishouden alleen nog doen.

ROOSJE: Niet dit huis. In mijn eigen flat. Zoals Quinten.

QUINTEN: *(lacht)* Ja.

VEERLE: Och, Roosje. Je weet niet wat je zegt.

ROOSJE: Jawel. Waarom zeg je dat nu?

VEERLE: Dat gaan we niet nu bespreken, oké? Maak je cadeautjes maar open.

Veerle geeft een pakje aan maar ze gooit het tegen de grond en loopt weg.

ROOSJE: Ik kan wel alleen in een eigen flat wonen! Stop daarmee, mama! Stop daar gewoon mee!

QUINTEN: Roos!

Quinten holt achterna.

AMÉLIE: Waarom deed je dat nu, moeder? Misschien is ze er wel klaar voor.

VEERLE: Amélie...

AMÉLIE: Je hebt toch ook begeleid zelfstandig wonen. Laat haar het dan toch proberen.

VEERLE: Ze is daar niet klaar voor.

AMÉLIE: Dat weet je toch niet.

VEERLE: En wat als er brand uitbreekt of dat er wordt ingebroken.

BRAM: Houd daar nu toch mee op, schat. Dat kan iedereen overkomen he.

NELE: Ja, dat is waar.

VEERLE: Jij moet zwijgen. Jij hebt hier niets mee te maken.

NELE: Nee, zus. Nu ga je ook eens naar mij luisteren. Ik vind dat je haar een kans moet geven.

VEERLE: *(lacht)* Haar een kans geven. En dat advies komt van jou. Jij helpt Quinten verder zoals jij wil. maar dit is mijn kind! En ik begrijp niet waarom jij me altijd tegenspreekt. *(tegen Bram)*

AMÉLIE: Maar Roos heeft gelijk, moeder. Ik denk dat ze bewezen heeft dat ze zelfstandig kan zijn.

VEERLE: Ja, zoals jij dat ook bewezen hebt met uw ontrouwe echtgenoot. Het is daarom dat ik u wenend van de luchthaven moest ophalen met een taxi omdat uw vader werken was.

AMÉLIE: Jij wil gewoon niet dat wij gelukkig zijn.

VEERLE: Wel ja, steek het maar op mij. Ik heb het hier altijd gedaan.

Amélie af.

NELE: Veerle, genoeg! Jij hebt hulp nodig.

VEERLE: Ah, ja natuurlijk. Ik ben degene die altijd hulp nodig hebt. Wel mevrouw de hulpverleenster, zij kan geen noodsituaties aan en jij bent degene die met mijn man aanpapte. Wie heeft er hier hulp nodig?!

BRAM: Veerle, stop ermee!

VEERLE: Zij had in die school professionele hulp nodig, Bram. Professionele hulp. En nu wil ik er voor haar zijn en niemand moet me niet meer vertellen hoe. En jij ook niet meer!

BRAM: Jij had toen beslist dat ze...

VEERLE: Jij was dronken!

BRAM: En nu niet meer. Ik heb in al die tussentijd verdomme geen druppel meer aangeraakt. Voor ons gezin, Veerle! Godverdomme. Ons gezin!

Amélie komt op maar zakt door haar benen en valt flauw.

AMÉLIE: Papa, Roosje...

BRAM: Amélie!

Iedereen naar Amélie toe. De groep gaat in freeze. Moeder Veerle richt zich tot het publiek.

VEERLE: Diagnose: leukemie. Plots bevroren mijn gedachten. Mijn woede, bedolven onder een lawine. Ik had me al die tijd zorgen gemaakt om Roos en haar toestand terwijl ik niet stilstond bij de gezondheid van mijn andere dochter. Het leek een evidentie. Mijn ogen sperden wijd open. Mijn keel voelde droog. Mijn hart leek tot stilstand te komen. Hierop had ik me niet voorbereid.

Veerle gaat aan de tafel zitten. De groep gaat weg. Nele komt op.

NELE: Ik dacht, ik spring eens binnen. Hoe is het momenteel met Amélie?

VEERLE: *(in tranen)* Niet zo goed.

Nele wil haar troosten en wrijft over haar rug.

VEERLE: Ik ben echt een slechte moeder.

- NELE: Dat is niet waar. Je moogt jezelf niet zo straffen.
- VEERLE: Wat moet ik nu doen?
- NELE: Er zijn. Er zijn voor haar en voor Roosje. Er zijn is genoeg. Meer kan je niet doen.
- VEERLE: Ik had dat nooit zo ver mogen laten komen. Ik had moeten zien...
- NELE: Zus, het is jouw fout niet. Jij kon hier niets aan doen. En dat van Bram, er is echt niets gebeurd tussen ons. Hij zat er gewoon onder door en hij had een luisterend oor nodig.
- VEERLE: Hoe is het tot hier kunnen komen? Ik weet het echt niet meer.
- NELE: *(zingt hetzelfde liedje als bij de tweelingzussen, Veerle haakt in)*
- VEERLE: Het liedje dat moeder zong voor ons, als we bang waren.
- NELE: Wij zijn zussen. Ondanks de ruzies en vetes die we gehad hebben. Op het einde van de dag blijven we zussen. En ik zal er altijd zijn voor jou.
- VEERLE: Bedankt, zus.

De jonge tweeling komt op. Eerst een droevige Amélie, zij gaat zitten. Daarna Roosje op.

- ROOSJE: Amélie.
- AMÉLIE: *(geen reactie)*
- ROOSJE: Amélie, niet droevig zijn. *(legt haar hoofd op haar schouder en troost haar)* De ruzie is nu voorbij. Kijk, ik heb iets voor jou. *(geeft een tekening)* Heb ik gemaakt. Dat ben jij en ik en in het midden een groot hart.
- AMÉLIE: Het is heel mooi. Echt heel mooi.
- ROOSJE: Ik zal altijd bij jou zijn, zus. Jouw hart.
- AMÉLIE: Jouw hart.
- A&R: Samen één groot hart.

Muziek: Yiruma – Kiss the rain

EINDE